

اعلامیه مشترک: حزب کومه له کردستان ایران\_سوئیس، سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران\_سوئیس، سازمان فدائیان خلق ایران اکثریت\_ سوئیس، اتحاد دموکراتیک ایرانیان ترقیخواه\_ سوئیس

## ما خواستار آزادی فعالیت تشکل‌های مستقل کارگری در ایران هستیم

در طی سال گذشته هزاران نفر از کارگران در سراسر کشور همچون گذشته با تعویق چندین ماهه حقوق خود مواجه بوده و بیش از ۷۰ درصد آنان با قراردادهای موقت به کار مشغولند. این در حالی است که بنا بر گزارشات رسمی، بر میزان درآمد نفت در طی سال گذشته به میزان ۴۰ درصد افزوده گشته و به مبلغ ۷۰ میلیارد دلار رسیده است. به موازات سرکوب و افزایش فشار بر کارگران و فعالین آنها، بر اعتصاب، تجمع و اعتراضات کارگری در سراسر کشور و در اشکال متنوع آن از مسدود کردن جاده‌ها تا تعطیل ساختن مراکز صنعتی و تولیدی، افزوده گشته است. کارگران کشورمان مصمم‌اند تا احقاق حقوق برحق خود از پای نایستند، آنان خواهان آزادی تمامی فعالین کارگری و آزادی فعالیت تشکل‌های مستقل خویش هستند، آنها خواهان به رسمیت شناخته شدن اول ماه مه بعنوان روز کارگر بوده و در مقابل قوانین استثمارگرانه و ظالمانه سرمایه داری، تا رسیدن به اهداف خود، از پای نخواهند نشست.

ما جریان‌ات امضاء کننده این اعلامیه، ضمن تبریک اول ماه مه به کارگران کشورمان، حمایت خود را از خواست‌های برحق آنان در داشتن تشکل‌های مستقل و آزادی فعالین آنها ابراز داشته و از تمامی فعالین جنبش‌های مترقی کشورمان و سازمان‌ها و نهادهای مترقی بین‌المللی انتظار داریم تا ضمن اعلام همبستگی با کارگران و زحمتکشان ایران، رژیم جمهوری اسلامی را وادار به پذیرش خواسته‌های عادلانه آنان نماید.

زنده باد اول ماه مه روز جهانی کارگر

زنده باد آزادی و سوسیالیسم

مرگ بر رژیم جمهوری اسلامی ایران

اول ماه مه ۲۰۰۸ برابر با ۱۲ اردیبهشت ۱۳۸۷

از ماه مه سال گذشته تا کنون، بر شدت فشار بر جنبش‌های اجتماعی مترقی و بویژه بر جنبش کارگری در کشورمان افزوده گشته است. فعالین کارگری و تشکل‌های مستقل آنان همواره تحت فشار قرار داشته و تلاش گردیده است تا در این مدت با بازگشائی مجدد پرونده‌های فعالین این تشکل‌ها، آنها را در دادگاه‌های فاقد صلاحیت خود مورد محاکمه‌ای فرمایشی قرار دهند. آنها حتی از تجمع مسالمت آمیزی که قرار بود به سنت هر ساله، یک هفته پیش از اول ماه مه در پارک چیتگر در تهران برگزار گردد، با بسیج صدها نفر از نیروهای انتظامی و سرکوبگر خود ممانعت بعمل آوردند.

در طی دوره گذشته، بسیاری از فعالین کارگری دستگیر و حتی تعدادی از آنان به خاطر دفاع از حقوق اولیه خود به احکام قرون وسطائی شلاق محکوم گردیدند. آقای محمود صالحی یکی از رهبران سندیکای نانوایان سقز پس از تحمل ماه‌ها حبس، با سپردن وثیقه‌ای سنگین آزاد گردید و آقای منصور اسانلو رهبر سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و شماری از فعالان کارگری همچنان در زندان بسر می‌برند. در طی همین مدت بر گرانی سرسام آور مواد غذایی و تورم به شکل چشمگیری افزوده گشته است و تعداد بیکاران از ۵ میلیون نفر گذشته است.

در کردستان، بیکاری و تورم بیداد می‌کند. کارگران بیکاری که برای امرار معاش خود و خانواده‌شان، درطول نوار مرزی به کار مشقت بار حمل کالا مشغولند، بوسیله پاسداران جهل و سرمایه مورد حمله مسلحانه قرار می‌گیرند و سالانه تعداد زیادی نه تنها اموالشان مصادره می‌شود، بلکه جانانشان را نیز از دست می‌دهند.

## مراسم اول ماه مه در تهران

صفحه ۵

با توجه به کوچک بودن این سالن، عده کمی امکان حضور در این محل را پیدا کردند و برخلاف میل باطنی در این مراسم شرکت کردند چون آنها معتقداند که مراسم باید در محل روباز و عمومی مانند خیابان ابوریحان برگزار می‌شد. به یک سری از کارگران و فعالین اجازه ورود داده نشد و بیرون مجتمع از آنها کارت می‌خواستند و لباس شخصی‌ها، از ورود افراد جلوگیری می‌کردند.

در داخل سالن نسبت به گرانی و تورم علیه دولت شعار داده می‌شد. با توجه به کنترل شدید مراسم، بعد از سخنرانی محبوب به نشانه اعتراض دو سوم جمعیت سالن را ترک کردند. در هنگام سخنرانی محبوب بعضی ناسزا می‌گفتند و عده‌ای به نشانه اعتراض کف می‌زدند.

بعد از خروج از سالن و اتمام مراسم جمعیت می‌خواستند دست به راهپیمایی بزنند اما گروه‌های زیادی از نیروی انتظامی، گروه‌های ضربت و یگان‌های ویژه، با چوب و چماق جلوی در ایستاده بودند و از راهپیمایی مردم جلوگیری می‌کردند. قبل از اتمام مراسم به تعدادی از کارگران هدایایی داده شد! که بعد از خروج از سالن ماموران می‌گفتند: در داخل کادو می‌دهیم، بیرون چوب و چماق می‌دهیم!!

شعارهایی که داده شد عبارت بودند از: "کارگر زندانی آزاد باید گردد"، "کارگر قراردادی ملغی باید گردد"، "نظام برده داری، حرام است، حرام است". □



## بیان جدید دولت احمدی نژاد

صفحه ۲

دولت جمهوری اسلامی بر خوان یغمای درآمدهای نفتی چنگ انداخته است و نیازی به رشد اقتصادی کشور نمی‌بیند. برای دولتی که بخش اعظم نیازهایش را به این طریق، مفت و مجانی تامین می‌کند، رشد اقتصادی کشور، بالا بودن هزینه‌ها یا پائین آمدن سطح زندگی مردم فاقد اهمیت است. هر کجا که نیاز باشد، بخشی از دلارهای نفتی را می‌توان تزریق کرد یا میلیاردها دلار

ایران را پائین تر آورده‌اند. اما در میان همه این دولت‌ها، دولت احمدی‌نژاد سرآمد همگان بوده است.

کارنامه دولت کنونی در یغمای اموال عمومی، بذل و بخشش منابع ملی و سپردن سکان اقتصاد کشور به دست بنیادها و نهادهای نظامی و مذهبی، بی سابقه بوده است. حاصل حکومت دولت کنونی، تشدید بی سابقه تورم، گرانی و فقر عمومی در کشور، در همین مدت کوتاه حضور آن بوده است. □

درآمد کشور را خرج واردات نمود و اگر با زور سرکوب هم نشد، می‌توان با تزریق پول باد آورده، سر و صداها را خواباند، از این استان به آن استان سفر کرد و با دادن وعده و وعید و بذل و بخشش اموال عمومی، برای انتخابات بعدی تبلیغ نمود.

بیان اقتصادی هیچ کدام از دولت‌های تاکنونی جمهوری اسلامی درخشان نبوده است. همه آنها، از دولت جنگی موسوی تا دولت سازندگی رفسنجانی و ادامه آن در دوران خاتمی، همواره سطح زندگی مردم